

ÚVODNÍK

Něco na titulní stránce být musí, a proto jako tomu bylo i v předchozím čísle, to budou náledující řádky.

Jsem ráda, že se nám s velkým úsilím a spěchem podařilo vydat i toto již druhé číslo!

Když byla jednička a dvojka, tak trojka půjde sama od sebe a bude nabytá prázdninovými událostmi a vším, co k prázdninám patří. Pro každého budou úplně jiné, a přeci to budou dva měsíce, které budou žít i další miliardy lidí na celém světě.

Pro prváky - to budou jejich první na střední škole

Pro druháky - poslední prázdniny před „výučákem“

Pro třetáky - první prázdniny nastupujících maturantů (a žáků na této škole nejstarších) a pro maturanty? - Budou prostě jiné a jedinečné.

Toto číslo, které držíte ve svých rukou, je věnováno všem, kteří svou nejtěžší zkoušku mají za sebou, a těm, co se odhodlají ve třetáku pokračovat až k té vysněné maturitě!

Pátáci už mají (nebo nemají?!) ten papír, který pro ně znamená plno bezešných nocí, litry potu a mozek pracující na plné obrátky.

Takže, jednou jste odejít museli a teď je to tady! Hodně štěstí ve vašem studiu na vysoké škole, ve frontě na pracovním úřadu, na opravné zářijové zkoušce, u které někteří z vás maturity dosáhnou, i při nástupu na vojnu... zkrátka všude tam, kde bude zapotřebí.

Doufám, že vzpomínky, které budou patřit k těm, na kterých vám záleží, budou právě z prostředí SOUp i ze života mimo něj v období studia.

- éro -

BEZES

STARÝ MLÝN

Do tohoto starého opuštěného mlýna jsme si chodívali hrát už jako děti a po každé nás v tichu rozbořených stěn přepádal strach, jakoby takové zvláštní děsivé napětí umocňovalo smutek a ponurost tohoto místa. Až jednou, bylo to už k večeru, kdy nás nedaleko odtud zastihla stašlivá bouře. Před deštěm a vichřicí jsme se schovali do bývalé stáje, nebo ještě lépe do toho, co z ní ještě zbylo. Blesky křižovaly oblohu a v jednu chvíli osvětlily i zadní část našeho úkrytu. Strnuli jsme. Tam opřený o kamenný kvádr seděl člověk a po čase, když jsme překonali rozpaky, nám začal vyprávět příběh, který se stal téměř před třemi stovkami let.

Nijak? Nijak!

Rumburská beatová skupina! Ptáte se, čím nás zaujala? Čtete dál.

Skupina vyšla na svět v roce 1995 ve složení Honza, Pavel, Marek a David. Název „Nijak“ vznikl v „Rokáci“ těsně před koncertem. „Chtěli po nás jméno, jenže to jsme pořád ještě neměli. Takže nás ohlásili jako skupinu Nijak“. Nejdříve toto pojmenování považovali kluci za katastrofu. Nakonec si však zvykli a nyní jim připadá tento název i zajímavý.

Mají za sebou už první album, které se natáčelo ve studiu v Teplicích. Pavel tvrdí, že to snad byly zatím nejkrásnější dny, které jako skupina zažili. Samo-zřejmě, že se občas pohádají, ale vždy se dá problém nějakou cestou vyřešit.

A odkud je můžeme znát? Třeba z České televize, kde při kampani „Po-mozte dětem“ předávali vybrané peníze za město Rumburk a samozřejmě také hráli. Mimo jiné se umístili na prvním místě v hitparádě na Primě.

V současné době připravují písně na další desku, kterou by chtěli stihnout vydat ještě dříve, než odjede jejich americký kamarád zpátky domů.

Texty skládá převážně Honza Dvořák (kytara, zpěv). Snaží se ale i jeho bratr

Bylo to právě v takové bouři, kdy na okované dveře starého mlýna zaklepal mladý muž, jeho tvář byla zarostlá plnovousem a jeho oči, jeho oči ty se smály, když žádal nerudného mlynáře o nocleh. Ten se nejdříve dlouho rozpokoval, ale cizinec vytáhl z objemného váčku pár zlatáků, a tak ho mlynář zval hned dovnitř. Řekl své ženě, že mladík má u sebe takové bohatví, o kterém si mohou nechat zdát. A tak jenom noc byla svědkem jejich krutosti a léta nepoužívaný záhon ukryl obět jejich činu.

Ráno vyšlo slunce jako každý den, a tak první sedlák, který přijel z vesnice s obilím musel dlouho křičet a bouchat na dveře, než se objevil brunátný obličej mlynáře. Než se stačil nadechnout k nadávce, sedlák na něj spustil: „Tak co jste tomu ří-

kali?“ „A čemu jako?“ zeptal se opatrně mlynář. „No přeci syn se vám vrátil po letech domů a nechtěl ani přespat u nás ve vesnici.“

Mlynář prý zešlel, jeho žena se utopila nedaleko místa, kde leží její syn a vypravěč? Vypravěč zmizel stejně tajemně, tak jako se oběvil.

KVASŇA

SPORTEM KU ZDRAVÍ

Na hřišti a hlavně na tribuně bylo veselo! Tento sport (fotbal) je mi zcela cizí!

Hráči se tady „okopávali, pokopávali, nakopávali a občas i o sebe zakopávali“ navzájem. Pan učitel Macek zcela zklaman svým handicapem na hřišti stál v rozkroku zhruba 40 cm. Občas „odpajdal“ 2-3 kroky doprava poté 3-4 kroky doleva. Za celý zápas nachodil úctyhodnou vzdálenost! Nad hlavou mával rukama a pískal na píšťalku - nevím, co to znamená, ale diváci se netvářili nadšeně.

Všichni se po hřišti honili z jedné strany na druhou, občas padla branka. Spíše se jen pochodovalo sem a tam, tam a sem. Aktivní byli nanejvíš čtyři hráči, kteří se pokoušeli strefit se do té kulaté věci. Bylo vidět, že věkový rozdíl na trávníku všichni hodili za hlavu a pobíhali za merunou, jak malí Jardové! Ke štěstí prý člověku stačí málo, ale to, co jsem viděla na stadionu - udýchané, spocené, ale přesto šťastné tváře, tomu bych nikdy nevěřila, kdybych to neviděla (i když rozmazaně!)

Hrálo se s dresy i bez nich (ale žádné nahé tělo - škoda, či štěstí - snad příště!) Přátelské i nepřátelské slovní potyčky mezi hráči i fanoušky a především neidentifikovatelné zvuky, ozývající se přes zelený trávník, provázely celý zápas.

Kdo hrál za koho jsem se dozvěděla až po konci zápasu, jelikož značná vzdálenost mezi mnou a hráči byla vzhledem k mé „slepotě“ úctyhodná, jsem neviděla kdo je kdo!

Všimla jsem si pouze jednoho malého hbitého špunta, který údajně hrál za tmavě modré dresy a asi jediný uměl hrát kopanou!

No, nikdo nejsme dokonalý a chybami se člověk učí!

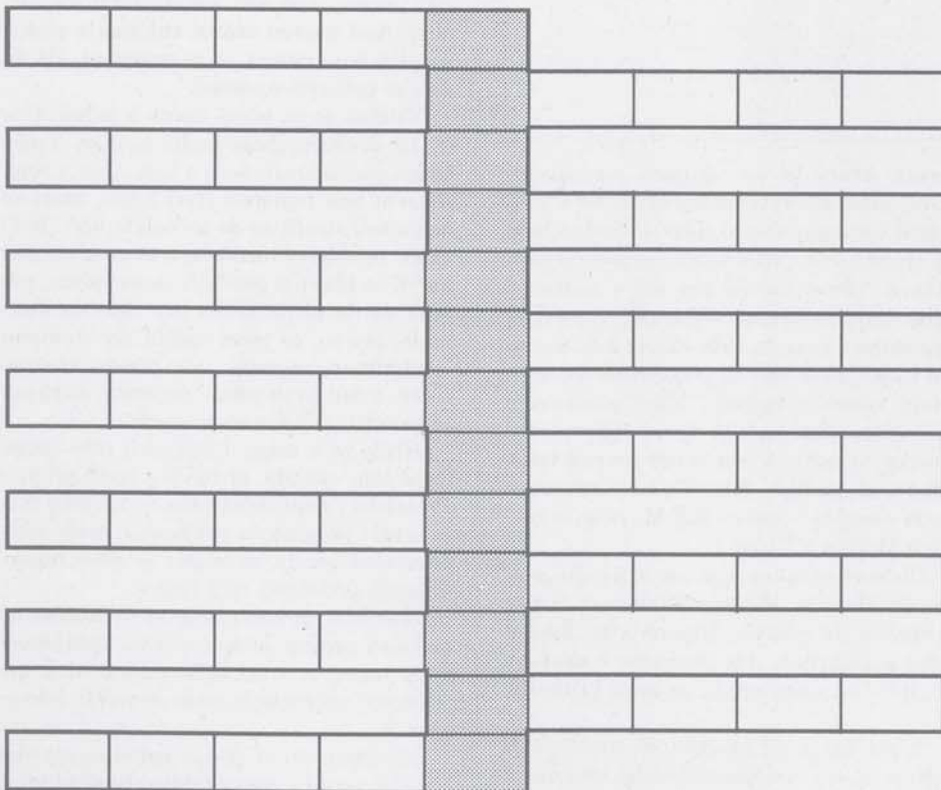
Stejně obdivuji všechny, kteří si tak hezký den dobrovolně „opeřili“ honidbou za míčem ve snaze strefit se do jedné z klecí!

P.S.: Dozvěděla jsem se, že zápas skončil remízou 3:3

A	B	Y	R	L	E	V	O	D	N	Í	K
M	K	R	O	C	A	N	N	Ě	E	P	O
O	K	J	K	N	T	A	R	V	E	Ř	P
L	N	A	K	O	L	K	R	D	N	Í	E
E	R	E	L	O	L	Č	V	E	Y	Č	Č
T	T	E	P	I	J	I	T	M	M	K	E
A	I	A	C	E	N	S	H	Š	O	A	K
Š	T	Í	Ž	I	R	A	F	A	R	E	K
A	Ě	U	T	P	L	L	V	I	Č	E	K
R	R	R	Z	K	É	S	Í	U	A	Z	Í
A	A	A	O	T	E	V	O	K	T	R	Š
M	Í	V	N	A	M	S	O	K	A	E	O
L	N	A	K	Č	I	D	A	L	Ř	V	R
A	L	I	V	R	E	J	Y	P	R	A	H
E	E	S	K	A	D	R	A	P	O	E	L

tejenka

„Dědečku, víš proč má pes ocas?“ „Nevím.“ „Aby se nepřevrátil, když

1. Jez
2. Tropická rostlina (juka)
3. Indiánská trofej
4. Vřelý cit
5. Nevidomá
6. Jméno herečky Hadrboľcové
7. Dábel

8. Mravověda
 9. Rozprašovač
 10. Pučálkovic žirafa
 11. Sklouznutí
 12. Varianta jména Iveta
 13. Sací ústrojí motýla
- Pomůcka: Yucca

alkovna, almara, amoleta, anketa, averze, eskadra, flét-na, harpije, hrošík, ježura, ka-lina, kamera, klokan, koliha, kopeček, kosman, krocan, la-dička, lasička, leopard, livrej, lopata, lvíček, Martini, med-věd, morčata, opasek, oslice, perlík, prsten, převrat, přič-ka, rančer, souček, titěra, trakce, velryba, vodník

Jedna malá poznámka: Chtěli jste křížovku, ale nejsou lidi tak Vám musí osmisměrka stačit. S úsměvem

- éro -

HOROSKOP

Blíží se prázdniny a s nimi i po-hoda, která k nim patří, a proto si je užijte do sytosti a nestarejte se o ně-jaký horoskop, ve kterém se můžete dočíst i něco, co by vám vaší náladu mohlo pokazit! Vše je napsáno ve hvězdách a zveřejnění vašich horo-skopů ho nijak neovlivní! Jednou to tak je a my se do toho nebudeme a nechceme plést! K čemu by bylo, kdybyste věděli, že se 25.7. nemáte koupat, nebo se utopíte a vy se neš-li koupat a vaší osudovou lásku bys-te v těch nádherných nových přilé-havých plavkách nepotkali a neměli s ní ta tři rozkošná malá stvoření, co se honí venku po vašem záhon-ku... Uznejte sami, že žít se dá i bez horoskopů a možná ještě líp! Věřte si čemu chcete, ale víru samotnou neztrácejte, poněvadž je víc než dů-ležitá!

- éro -

P.S.: Nyní je poslední možnost vám popřát krásné prázdniny a pří-jemné setkání s těmi, co vám schá-zeli! A nezapomeňte nás v září in-formovat o tom, o čem se informovat vůbec dá! - Víte, že ta červená kra-bice u sborovny naproti schodům neslouží jen jako odpadkový koš?! Díky patří všem, co jim časopis BEZEVŠEHO něco říká, a těm, co se na jeho vzniku aktivně podíleli - děkuji.

- éro -

Turisták

Když jsem v minulém čísle popsala „LYŽÁK“, domýšlela jsem si sice následky, ale zdaleka jsem netušila, co všechno to vlastně způsobí. Po škole se rozlehlo pátrání po tom „bonzujícím“ pisálkovi a rozjel se kolotoč otázek a odpovědí. První reakce byly od spolužaček, že pryč všechno moc okecám a že se nemůžu dobrat konce. Dále si stěžoval pan Svoboda, že jsem ze všech udělala absolutní alkoholiky. Na Tondovi spočinula hrstka zvědavců zajímajících se o Ančinu postavu a na mně zase hrstka nechvalně jmenovaných rozbouřenců.

To nejhorší začalo, ale až na turistáku. V průběhu osmi poznámek denně o pisálcích, novinářích, tajných zápisech a citacích jsem přešla celkem v klidu, ty zbylé ostatní mi lezly i ušima. Zvláště pan učitel Macek si liboval v tomto rejpaní, a tak mě vyhecovoval k tomu, abych popsala 9xA₄. A tak bych mu toto „dítko“ ráda věnovala. Pane učiteli: TAK TADY TO MÁTE!!!!!!!

A CO TURISTÁK ?

Když jsem přijížděla před „Polygrafku“, měla jsem zvláštní pocit, jelikož počet zde postávajících lidí nebyl přímo úměrný času zbývajícím do odjezdu, a tak moje první otázka zněla: „Kde jsou všichni?“ Zatímco se snažím přemluvit Ančino kolo, aby se konečně odhodlalo pustit auta, hlouček turistických nadšenců se zvětšuje. Nakonec ale nastupujeme do autobusu a je tam každý, kdo tam má být. Výjev „jedeme“ nás utvrzuje v tom, že už není šance se vrátit a uniknout moc vysokým horám a moc strážlivým učitelům.

Další sebeničitele pobíráme ve Svoru, pan řidič se nejspíš na hory moc netěšil, protože když jsme se rozjížděli, zastavilo nás jedno jediné slovo - KUFRI! Tak ještě konečné úpravy a opět to deprimující: „Jedeme!“ Poněkud rozveselené zbytky sbíráme ještě v Liberci. Zanedlouho opět stavíme, protože Lucinka vyhrožovala, že jinak budeme vytírat. To, co se dělo na radši nebudeme rozepisovat (vid' Petro!). Po zbytek cesty léčíme některé jedince z naivity (povětšinou ty, kteří ještě nezažili lyžák), co se týče zařízení pokojů. Autobus se šplhá stále více do kopce, a tak ten lék na naivitu najednou potřebujeme všichni, neboť doufáme, že nějaký větší kopeček nás už nečeká. Po vysypání z autobusu je nám jasno. Na kopci v dálce slabě rozeznáváme nám již z letáku známý nápis PROTEŽ. Se sebezapřením se plazíme vstříc odpočinku a filozofujeme, jak je možné, že se učitelům podaří vždy vybrat chatu, která je nejvýše a nejdále. Postupně se svalujeme na pláček před chatou a je nám všechno jedno. Teda jen do té doby, než dojde na rozlosování pokojů. Jsme totiž dvě dvojice a jeden dvoj-pokoj. A tak po přátelském utkání v kámen - nůžky - papír se rozhodlo. Zabydlujeme se ještě stále s ucházející náladou, a pak se po chvíli bloudění scházíme v jídelně. Tam nám tuhnou úsměvy (tedy především kuřákům), neboť mnoho pozitivních věcí nám řečeno nebylo. Už jen to, že jsme tu jako Polygrafka a ne jako zednické učiliště ze Zahrad nás vyděsilo. Poněkud skleslejší se vracíme na pokoje a těšíme se na večeri, protože zásoby z domova schováváme na horší časy. Mezitím se debatuje na chodbě, a tak nám čas, po který jsme čekali na dlabanec, rychle utekl. Hned si někteří z nás vyzkoušeli číšnickou praxi, protože odnášíme jídlo od okénka splusedicím u stolu. Doma je doma, a tak po večeri nakupujeme pohledy. Když vedle mě stojící pan Macek zrovna objednává tři piva a na poznámku: „Už to zase začíná“, odpoví: „Neříkej, dokud nevidíš“, s poznámkou: „Vono až uvidím, tak už bude pozdě!“ odchází pryč. Večerka nám byla stanovena na desátou hodinu, což pro internátní vězně není nic neobvyklého, a proto se seznamujeme s tamní sprchou. Sice se můžeme zamknout (to Anča s radostí uvítala), ale přívod teplé a studené a vody vůbec, se nápadně podobá tomu na internátu SZS. Potom, co vás ještě před vteřinkou normální voda opaví, hned vás schladí naprosto ledová, nehledě na to, že vám pak nepoteče žádná. Po večerce se z dvou pokojů ozývá huhlání, šušání, špitání nebo chcete-li prostě kecání, ale ne o takové hlasitosti, aby našeho tělocvikáře chytil pracovní záchvat.

V úterý ráno nás budí již předem určená služba. Na snídani testujeme pomazánku a netušíme, že po týdnu už nebudeme znát nic jiného. Také se dozvídáme, že jdeme ne Sněžku, a to jak pěšáci, tak i cyklisti. A tak začíná velké vypravování. Ti, co už na vlastní kůži zjistili, co umí horské sluníčko, na sebe patlají tuny opalovacího krému, cyklisti shání větší láhev na vodu, aby je cestou nelákaly louže a všichni lisujeme bundy a kalhoty, protože do Yettiho máme doufám ještě daleko. Těsně před odchodem ještě nabíráme snad nejvíc potřebný žvanec a jako ti správní, umění, čistí a neunavení turisté s batůžky na zádech (to jsou znaky, kterými se lišíme od trampů) se vydáváme vstříc Sněžce. Autobus nás vyvezl do toho táhlého kopce, a tak natěšení na rovinku jsme vystupovali z autobusu. Tam začaly první pokusy o rozpočítávání, ale chaos nás přepal. A tak vyrážíme dál. „To nás chtějí hned na začátku zabit?“ S vyvrácenou hlavou se koukáme na vrchol kopce, na který se máme údajně vyšplhat. Argument, že tohle je předposlední velký kopeček nám asi měl dodat energii. Nahoře se mezi námi objevují rudokožci a porve slyšíme slovo PANORAMA. V tento den zatím celkem nic zvláštního. Po „údajně“ dvou kilometrech se zastavujeme u menší skalky na kus žvance. I když sedíme pod ukazatelem, zajímáme se, jak je to ještě daleko, protože informace, že na Sněžku je to ještě 3,5 hodiny nás poněkud vyvádí z „míry“. Ten polský ukazatel nám byl prostě na ... I když si to kráčíme v krátkých tričkách a kratasech, pod nohama nám křupe sníh. Je znát, že i ten ale odolává, protože následuje cesta, která se nápadně podobá potoku. Hopsáme z kamene na kámen, už nám chybělo jen kvákat, nebo dělat brekeke a odhopsáváme k údolí v tom pravém slova smyslu. Pohled do té jámy nás dostatečně drží při zemi. Některým hladovcům už asi došel žvanec, a tak je zajímá, co bude k večeri; prý „sýrová pizza“. To nás taky mohlo napadnout, že bude smažák. A jak tak naše žaludky debatovaly, ani jsme si nevšimli, že už nás straší Sněžka. V tu chvíli jsem nasadila vyděšené oči, protože jsem věděla, co nás čeká. Na té kamenité cestě jsem si před několika lety třikrát poupravila úsměv. No ..., cestě připadalo mi to, jak když z toho kopce sjížděl nákladák a sypal za sebou šutry. Bohužel moje obavy byly oprávněné. Skoro i „jdeme“ po šutrech vstříc vrcholu 1602 m nad mořem a cestou potkáváme jen samé Poláky. Ta hatmatilka je všude kolem nás. Ještě, že ta nejpočetnější skupina byla plná hluchoněmých. Nahoře už na nás čekají (m)učitelé a vyžadují plácnutí se slovem dobyt. Zkuste mít smysl pro humor, když vám hoří obličej, takže vypadáte jako trapas sám, máte pocit že prší, protože toho potu je prostě moc a vysušené hlasivky vám dovolují říct jenom „pit“ nebo „vodu!“ (nebo taky „Polo“) a všude kolem vás neslyšíte kloudné slovo. Ti Poláci jsou úplně všude. A tak jako jediní čeští vlastenci pobýváme na české, poněkud opuštěné straně Sněžky před stojící lanovkou. Pomocí pohraničního patníku využíváme možnosti být jednou nohou v Polsku a jednou v Čechách, skákat z Čech do Polska ... No prostě jak malé děti. Když už jsme měli pocit, že barva našich obličejů se vrátila do normálu, tzn. místo vrčí rudé na spálenou červen, když už jsme skoro nerozeznávali českou a polskou řeč, nastaly další pokusy o rozpočítání. Chvilku trvalo sehnat všechny, ale nakonec Sněžku opustíme.

Bohužel tou samou cestou, kterou jsme přišli, ale až teď chápeme, proč jsou tam po stranách ty řetězy. To jen, aby člověk, když padá, měl alespoň pocit, že se má čeho chytit. Snažíme se sejít, ale naše chůze se podobá spíše nějakému hodně modernímu tanci. Ještě na rovince tancujeme lambadu, podotýkám, že neúmyslně, ale čekáme na zbytky, tak si naše rozklepané nožičky trochu odpočinou. Cestou po hranicích ještě někteří využívají možnosti pohraničí a pak se od hranice odchylujeme. Nastupují široké dřevěné lávky, což mi připadalo nudné, tak jsem se rozhodla přejít po krajní spojující kládě. Zde se projeví všichni moji nepřátelé, protože právě na nich bylo nejvíce vidět, jak rádi by mě shodili. Kupodivu jejich zlomyslnost nezvítězila nad rozumem a já došla až k Luční boudě. Někteří zapadli dovnitř a jiní zůstali venku. Ti, kteří zůstali, s výčitkami jedli zbytky svačiny, protože tam seděli loudiví psi oči. Šedivák se nad tím smetákem (nebo spíš somrákem) slitoval a daroval mu veselou krávu. Nechtěně i se staniolem, a tak se ho marně snažil přemluvit, aby ho vyplivnul, aby mu ho dal, aby alespoň otevřel hubu, ale všechno marně. To psisko se ho snažilo zbavit samo, a tak Šedivák asi po půl hodině zjistil, že z něj veterinář zřejmě nebude. Do akce jsem se tedy pustila já. Stačila malá výhružka a staniolem byl můj. (Ne, že bych o něj tak moc stála.) Pak nás čekala rozlehlejší pláň sněhu. Podkluzuje nám to, ale držíme se, protože nechat tu po sobě otisk obličejů ve sněhu opravdu není nutné. Zbavíme se jednoho šílenství a nastupuje druhé. Místo sněhu přeskakujeme stereotypně vzdálené potůčky. Jeden z nich byl ale zákeřnější, protože potkáváme po jedné noze skákajícího a našťavaného Falka s botou v ruce. Docházíme až na okraj kopce a tentokrát se snažíme nekutalet se po trochu větších kamenech dolů. Slovo PANORAMATA nám brnká na nervy. Naše kolena se už téměř nedají používat, ale silou vůle se ještě potácíme kolem tříhvězdičkového hotelu Horal, procházíme s fantaziemi. Určitě tam mají normální sprchy. Když už ho máme za zády, do cesty se nám staví pro změnu Horalka. Tu sušenku bychom ale přeci raději, než ubytovnu pro zaměstnance Horalu. Ve Špindlerově Mlýně jsme dostali rozchod. Ten někdo nahoře nám ho asi nepřál, protože se spustil „slejvák“, a tak většina z nás obsadila místní cukrárnu. Další stanice je u supermarketu, kde nakupujeme zásoby. Působíme jako skupinka křečků. Zdlouhavou cestou docházíme funicí, skučící, sténající a také misty nadávající na chatu. Ti nejsilnější jedinci se poznali okamžitě - byli vysprchovaní. Strhl se totiž boj o sprchy, nevím, jak mezi kluky, ale u holek bylo nemožné dostat alespoň kapku vody. Jako banda Somálců se hrneme na večeri. Na ten ohromný smažák někteří nestačili, a tak se shromažďuje na horší časy. Jelikož se tehdy hrálo MS v ledním hokeji, ti, co nedrželi tupej výraz na bednu, nebo nedrbali na chodbě, hráli karty. U toho zmizeli i poslední zbytky smažáků.

Večerka je sice posunutá do půl jedenácté, ale někteří se ještě po ní snaží kamsi doplížit, ale směla. Na chodbě sedí učitelská stráž...

Další den ráno je poměrně pracné nás vzbudit. Už jen vylézt z postele nám působí značné potíže. Sotva se doplácáme na snídani, následuje obvyklé „patláni“ krémem a přípravy na cestu. Opět dostáváme svačiny a vyrážíme, my už tentokrát na kolech. Hrbolatou cestou se snažíme dostat k silnici. Modlím se, aby přežilo alespoň kolo, když už já ne!

Brnění rukou mě neopustilo ještě hodně dlouho, stejně jako koftání. Ančí kolo protestovalo a ulehčilo si od blatníku, který měl teď už pokoj. Přes Špindlerův Mlýn se dostáváme k podlouhlému kopci. Tam na mě číhal zákeřný alergen, to se projevilo i na mém dýchání, a tak jsem si to frčela zpátky. Cestou do kopce k chatě se mě chytil ratlík typu Dášeňka. Skoro u chaty jsem potkala jakési cizí turisty, popovídala jsem si s nimi, přenechala jim psa a pokračovala v cestě. Teď jsem poznala rozsah a moc nespravedlnosti. Po celou cestu do kopce se kolem rozléhalo bééé. „Hráblo“ mi z toho, a když jsem kolem té urvané ovce procházela, udělala jsem taky bééé. V tom vylezla pravděpodobně majitelka a s otázkou: „Máš nějaký problém?“ To mě docela slušně setřela!

Doplazila jsem se na chatu a užívala si nulového pohybu, což se týkalo převážně mého tělínka. Po chvíli se spouští „cedák“,

a všichni jsou někde venku. He he. Krátce po tom, co přestalo pršet, se vrací „kolisti“. Jejich nohy se nenápadně podobají tomu nejkvalitnějšímu blátíčku s příměsí lesních „blivajzů“. Z vyprávění se dozvídám, jak Falko krutě boural, jak Anča mohla mít díru v hlavě a jak měl pan učitel Macek strach o svoje k... Za malou chvíli dorazili i pěšáci. Nejedna z nich vypadal jako Jožin z bažin. To byl ten slejváček, říkala jsem si. Hladově a nedočkavě jsme prahli po večeri a probírali dnešní den. To už nás ale čekala gulášová pizza a plány na zítřejší den. Čeká nás lanovka, což v nás probouzí pocit naděje, že ten zítřejší den by přeci jen mohl být oddychový. Jen Lucka z lanovky není nadšená. Jak to dopadlo, se možná dočtete dále. U karet probíráme tu ječící ovci a rýsují se v nás chůtky na skopové. Večerka je opět v půl jedenácté. Hned v 11.30 hod číhají na chodbě učitelé. Anča nutně potřebovala umýt okurkovou masku, bohužel průhlednou. Kolem učitelů jen tak proběhla a na dotaz: „Kam jdeš?“ Zamumlala: „Se zvrkávám“, ten zbytek jsem samozřejmě vyžrala já, coby Ančina spolubydlící. (M)Učitelé se na mě s vážným výrazem obrátili s otázkou: „Co to říkáš? Že je pocvrkaná? Je to možný?“ Totální výbuch smíchu mě naprosto odzbrojil. Jenže vážné tváře (m)učitelů se nezměnily a požadovali, abych jim to přeložila. Jenže já té holce sama nerozuměla, ale to mi bylo jasné - určitě se nepocvrkává...

(M)Učitele chytl záchvat práce a nás zase záchvat kecání. Nejdřív nás přišel třikrát upozornit zástupce ředitele a nakonec si pro nás přišel i náš tělocvikář. A verdikt byl vyneseno. Čtyřicet kliků a dvacet dřepů. Smích nás nepřešel. To povídání ale taky ne, ale použili jsme tu sice obtížnější, ale účinnější metodu - septání.

Dneska má být pohodový den. K snídani kupodivu není pomazánka, ale vánočka. Dnešní vypravování není tak intenzivní, protože dneska máme přijet na oběd. Zatímco pěšáci už vyráží, my ještě opravujeme kola. Šedivák vyměňuje duši a my tak máme čas se psychicky připravit opět na tu vyklepanou cestu. Když jsou naše kolečka v pořádku, vyrážíme vstříc lanovce. Tam na nás nechápavě civí banda Němců, že to jako chceme nahoru i s kolama. My z toho byli teda taky trochu nakřivo, ale když sedíme každý na své sedačce a kolo visí vedle nás na háčku, tak už jen doufáme, že nepadne. Zato Lucka prý snášela lanovku s brekem, ale přežila! Opět stojíme na pevné půdě, všechna naše kola taky a vyrážíme do dalšího kopce. Tam nás čekají uzounké lávky, po kterých my blázní jedeme a hladina adrenelinu nám výrazně stoupá, zvláště, když někomu akutně hrozí, že políbí matičku zemi. Kupodivu se to nikomu nepovedlo, a tak se všichni plahočíme po dlouhé, táhlé silnici. Ještě, že jsme byli varováni před autobusem. Vojta pak měl poněkud konkrétní problém s užší silnicí.

Nahoře si dáváme solárko, zatímco se Šedivák v louži opět přesvědčil o ucházející duši. A hned nadvakrát. Po nepostradatelném servisu se vyšplháme ještě o kousek výš. Stojí tam jakási mohyla a u ní se zvěčňujeme, aby bylo případně snazší určit úsek tratě, kde jsme zahynuli. Další zničující cesty nás zavádějí k roztomilému kiosku. Z nedostatku místa ve stínu si já s Ančou přisedáváme ke staršímu pánovi se psem typu Dášeňky máma. To psisko bylo neuvěřitelně hravé. Když ten pán odcházel, pes dostal vylízat kelímek od piva. A tak jsem teprve od tohoto dne zjistila, že psi milují pivo. Pak se loučíme i my a vyrážíme do dalšího, až od pohledu vyhrůžujícího kopce. Zákeřné alergeny mě vypátraly, a tak se snad po celých Krkonoších ozývalo každých deset vteřin mohutné hepčiiiiik... Silně jsem doufala, že neexistuje onen pověstný Krakonoš, protože to bych asi měla problémy s narušováním horského klidu. Páni (m)učitelé se opět slitovali a nechali moji pěikavou bytosť ještě spolu s porouchaným Štukym v půlce kopce. Za nějakou dobu se přihnali zpátky a drandíme na oběd. Pěši už na nás marně čekají. (Ne, že by si nás chtěli dát k obědu, ale jejich příživnická práva byla odložena na náš návrat.) Tak se jim naskytuje pohled na spolehlivý způsob opravy kola. Uprostřed cesty Anča prostě „flákla“ s kolem, kopla do něj a jelo se dál - podotýkám, že teď už bez závad a problému. Po obědě pár silenců (převážně pěšáků) vyráží křečkovat do Špindlerova Mlýna. My ostatní u karet probíráme podrobnější plán útoku na tu ječící ovci. Slovo PANORAMA-

TA nás děsí. Před večerí se počítáme a probíráme např. způsob, jakým se někteří poprali s kocpem. (Taxislužba si vydělala). Před večerkou jsou u nás opět na programu karty a časové plánování útoku na ječící ovci.

Po večerce (m)učitelé opět hlídají na chodbě. Zkoušíme jejich nervy, a tak kecáme a kecáme a kecáme. ... a jsme vyvedeny na chodbu. Pod pohružkou šichty dvouset dřepů se vracíme do postýlek a slitujeme se, že už je konečně necháme spát.

Pátek ráno - poslední protrpěný den. K snídani je opět ta naše pomazánka, jen je zbarvena do oranžova. U snídaně škemrají odpadlíci o milost, aby nemuseli podstupovat poslední muka. Ti opravdu vyřízení to ukecali, hnal je totiž pud sebezáchovy. My „kolisti“ se chystáme k Bílému Labi, kde nám to včera očihli pěšáci.

Před výjezdem se snažíme vrátit kola do pojízdného stavu, protože po včerejšku měla na mále. Hned jak sjedeme do Špindlerova Mlýna, nás čeká jen a jen kopec. Hlavně pro mě nekončící dobu se těším, až si sfrčím to, co jsem vylezla, ale naivita u mě zase stoupla. Právě, když ten mnou nenáviděný kopec začal klesat, objevily se nesjízdné šutry. Moje naštvání se změnilo v šilenství, a tak jsem po kratším napodobování cyklotriálu zaplula do lesa. Po tom, co jsem kolo převážně snesla dolů, čekali na mě ostatní. Musím podotknout, že nejdříve k nim dorazilo kolo, pak teprve já, neboť jsem to těžké kolo prostě poslala napřed. Teda s tím rozdílem, že já na konci tak tvrdě nedopadla. Pak už se ale přesunujeme k něčemu mezi potokem a řekou. Každý si našel nějaký snadno dostupný placák. Na nás s Ančou zbyl poněkud vyšší a riskantní šutr. Už jsem nechtěla riskovat, že bych při chůzi čvachtala, a tak jsem se snažila boty dohodit na břeh. Ta první se zakuťálela do křoví, ta druhá dopadla naštěstí na klidnou hladinu a plula si tam na podrážce. Trnula jsem, aby ji náhodou nesebral nějaký proud, ale došla jsem k ní včas. Ovšem stálo mě to daň. Voda byla tak ledová, že už po pěti vteřinách mi zmrzly nohy a proud byl tak silný, že jsem se málem nedobrovolně vykoupala.

Kuba pro změnu v proudu lovil své brýle a Anče se zase podařilo zahučet až nad kolena v botách. Usadila se na kameni a začala napravovat vzniklé škody. Kluci se rozhodli využít fyzikálních zákonů, a tak byla Anča díky pár šutrům třísknutým do vody poněkud nesuchá. Pak se přemísťujeme na prosluněnější místo a větší placáky. To, jak tam všichni leželi bez hnutí, mě tak trochu nudilo, a tak jsem navedla zrovna kolem procházejícího Vojtu. A tak Anča dostala další studenou spršku. Jenže nuda za chvíli začala znovu, a tak se šikovně hozený kamínek postaral o malou spršku pro Mácu. Během chvíle se rozpoutala mokrá válka, což přerušilo naši siestu. Při opuštění potoka si Anča poněkud zdeformovala malíček u nohy, a tak se její modrobílá bota stydlivě začervenala. Ostatní už jsou bůhvíckde, ale já s Ančou a (m)učitelé necháváme kola před závorou a vystupujeme do druhého pásma KRNApu. Tam si ti dva před vodopádem zahráli na fotomodelky a pak po šutrech vynášíme kola do dalšího kopce. Kolemjdoucí Němci se stali Mácovi osudnými a skončil s bolavým kotníkem. Na schůdnější cestě se nachystáme na focení, jenže bohužel právě došel film, tak jdeme dál a já lituju, že mi už taky došel film, protože přede mnou se objevuje nádherný obrázek. Máca sedí na cestě a nohu má v louži. Paradoxní na tom je, že jsme před několika okamžiky leželi u řeky. Na silnici se dělíme na dvě skupiny. Ta početnější sjíždí dolů do Špindlerova Mlýna a ti ostatní si jedou dát ještě nějaký kopec. Řítím se dolů po silnici a modlím se, třebaže to neumím. Na zadní brzdu moc spoleh není, a tak zatáčky beru těsně u kraje. Ještě pár milimetrů a po pár kotrmelcích bych nadobro navštívila andělíčky. To nepočítám, kolika hmyzům jsem se dostala do letu. Ve Špindlerově Mlýně jsme dostali rozchod a já s Ančou povoleno jet do chaty. Cestou jsme doutratily poslední finance v supermarketu. A byly jsme svědky toho, jak Šedivák znovu píchnul. Po cestě k chatě ještě krmíme kozu Lizu a pak už se šťastně setkáváme s odpadlíky. Ještě jsme si stačily dát sprchu a už byli zpátky všichni ostatní. Slovo PANORAMATA nás ubíjí. Opět hodně hladoví se těšíme na večerí, ovšem hladových krků bylo moc, a tak není na přidání. Teď nás chytil ten

opravdový hlad, a tak jsme se seskupili. Nejdřív jsme byli čtyři, později se naše složení měnilo. Dostali jsme pár sušenek a pak ze zoufalství jedli ovesné vločky s mlékem a cukrem. To jsme také „vysomrovali“. Následovalo předběžné balení a přípravy na táborák. Jak to u něj vypadalo nevím, ale co je jisté, že po celé chatě byl jaksepatri šrumec. Těsně před večerkou, která byla mimořádně stanovena na půlnoc, házíme rozhovor s učitelem. Tentokrát trochu podroběji rozvádíme rozhovor o tomto článku. Taky jsme měli slíbeno, že když budou ve 24.00 všichni v postelích, Máca zítra uklidí záchody. Bohužel tomu tak nebylo, a tak ještě slyším, jak se někteří potí nad kliky.

Poslední den. Je sobota ráno a my musíme brzo vstávat. Poslední snídaně nás nezklamala - opět ta naše pomazánka. Po ní dobalujeme poslední saky paky a snažíme se sehnat vysavač. Někde po pokojích sice putují dva, ale vždycky nám zmizí před nosem. Když už jsme vystopovali alespoň jedem z nich, všechen bordel jsme mu museli vnutit, protože sám od sebe nehodlal sát. Když si každé odkroutil svoje, nastupujeme my, coby kursovní provinilci a nutíme vysavačům ještě další binec z chodby. Potom, co jsme vysbíraly společné prostory, drandíme i s bágama dolů. Na tenhle kopec byly brzdy krátké a tak cestou preventivně řvu. Když se přede mnou objeví skupinka pěšáků, můj řev nebere nikdo vážně. Až když jsem byla hodně blízko, tak mi ještě Lucka přeběhl přes cestu. Už vím, jak se cítí řidiči aut, když jim něco vletí pod kola.

Pod kopcem se všichni scházíme a ládujeme naše majetnosti do autobusu. Abychom neřekli, že je Máca škrt, poslal po autobuse bonboniéru. Těm zadním, ale toto tvrzení nevyvrátil. Na řece, která lemují silnici, se chystá kajákařský závod, a tak je náš autobus nakloněn na jednu stranu. Když Máca už po desáté zarve „Štěpánka!“, má štěstí, že neumíme vraždit pohledem. Pomalu opouštíme hory. Slovo PANORAMATA nevnímáme. Únava nás přemáhá, tak si na nás pustili rádio. Cestou vysypáváme první šťastlivce a dorážíme ke škole. Tam si rodiče vyzvedávají svoje k reklamaci hodná dítka a rychle mizíme pryč. A opět zbývá jediná otázka. Kde skončili učitelé? Můžete hádat. A jestli vám ještě teď není jasno, tak to začíná na Z a je to hned naproti škole.

PS: Nejsou zde převážně popsány zážitky pěšáků, za což se omlouvám, ale já jsem jen jedna. Koho tedy zajímá jejich utrpení, může se obrátit na některého z nich, nebo si to vyzkoušet na vlastní kůži. Příležitosti ještě bude!

A pak, že se o tom turistáku nedá nic napsat, PF!

PRODÁM

Škoda Favorit 1,3 I

r.v.88/89 úprava podvozku Kopčan, 2x věbry, 2x recara, 105kW (135 konf), laděný výfuk, schmuty písty, ostrá vačka, je to prostě palice!

HLÁVKA LUKÁŠ
Náměstí Míru, Sluknov 407 77
tel.: 0413/386 402

Škoda Favorit 136 I

r.v. 89, mírně bouraný předek, znečištěný interiér (krev) motor O.K., cena: 25 000 Kč
volat po 22.00 hodině
KALVAS JIRÍ (G 5), tel.: 0413/373 583

Škoda Favorit 136 I

1.3i, r.v. 88/89, 45 kW, vnitřek Felicie, enúse a STK do 5/01, motor O.K., cena: 29 000 Kč
KOPCAN DAVID
Lužická 662, Sluknov 407 77
tel.: 0413/386 039

Škoda 125,5-ti rychlostní, mírně bouraná, střešní okno, 4x mlhová světlá, sondy proti dešti, centrální zamykání, poklice (Favorit), barva šedá 100% stav, vnitřek zachovalý, cena: 35 000Kč
Zn.: Spěchá, rodinné důvody.
KALVAS JIRÍ, tel.: 0413/ 373 583

Opel Ascona 1,6i, 55kW, max. rychlost 185km/h, velice spolehlivý vůz, cena: 50 000 Kč
KOPCAN DAVID
Lužická 662, Sluknov 407 77, tel.: 0413/386 039

Kolečkové brusle, černozelelé, na tkaničky, vel.42, ve velmi dobrém stavu (2x použité) přidám helmu, a chrániče, cena: 1000 Kč tel.: 0603 762 992
Nejlépe po škole. 1.A Aša K.

Pronajmu trafikový stánek, místo Varnsdorf. Plně vybaven, nezávislé topení + stará prodavačka, měsíční poplatek cca 5 678 Kč.
Zn.: Už mě tam nebaví mrznout.
KALVAS JIRÍ, tel.: 0413/373 583

Prodám kolo značky Favorit...nečitelné...dobrý stav, cena: 1000 Kč
BLAŽEK PAVEL, Karlova 35, Sluknov 407 77

Kdo hraje hru DOOM TROOPER ať se ozve Aše z G1.A, anebo nám dá vědět přes schránku, umístěnou u sborovny.

HLEDÁM
Ztratila se opička z G1. Kdo ji najde dostane tučnou odměnu!!! Zn.: Moc ji miluji.
HLÁVKA LUKÁŠ, Náměstí Míru, Sluknov 407 77
tel.: 0413/386 402

16-ti letá blondýna hledá vysokého obchodníka ze Sluknova. Ráda lyžuje a chodí na procházky do lesa. Prosim ozvi se bryz!!!
Ozvi se na tel.: 0413/370 807
Až zavoláš, řekni: „Jsi to ty Schauani.“

Doučovatelku na tyto předměty: matematika, český jazyk, hospodářský zeměpis. Znalosti i v jiných oborech uvítám a dobře odměním za tuto pomoc!
Zn.: Bliží se maturita (3 kule na vysvědčení)
Nejlépe Helga z G1.

Pohlednou dívku ve věku 14-18 let. Zdravotně nezávadnou, (ne)kuřačku, nejlépe blondýnu. Pro pěkné večery ve dvou (později

ve třech - dítě není zábranou)
Zn.: Dva koldry (poznávací formule: LUKO O5)
tel.: 0413/386 402
Děkuji za otknnutí.

A. K. hledá:
čarodějnic, kouzelnici nebo babu kořenářku, která by jí uvařila nápoj lásky, který by jí umožnil prožít věrnou lásku s Klakym. Předem děkuji Jana Koukolová.

Illedá se pohledný mladík, který je o něco vyšší, než Krířrs. Má typicky krásnou tiskařskou vůni, pomněnkové oči, smyslné rtíky, nosík k zulibání a neodolatelná ouška, která září při záři vycházejícího slunce. Dělí nás od sebe pouhá jedna zeď a jedny dveře mezi G1.A a G1.B. Ještě, že oba sedíme u okna a já při každém pohledu z něj myslím jen na tebe. Iniciály K.K. a Z.L. nemohou znamenat nic jiného, než Krásně Krásnou Zajímavou Lásku.
Zn.: Doufám, že se už konečně naše pohledy střetnou NAVZDY...
autor XXX

VZKAZY

Pro Helgu z G1 od Lukyho (neboj já nezapomínám a co ty ?)

Pro Pavla a Jirku z G5 (pamatujete tenkrát na záchodě v bazénu, bylo to fajn) VAZBA!

Od Helgy pro Lukyho:
"Nevím vo co de!!!"

Vzkaz pro Blondáčka:
"Hezky šinráš na zádech a dobře hraješ karty. Já jsem doufám, že teď budu vyhrávat častěji já."
VIKINA

Křířrs nezlob se na mě!!!
autor XXX

Pro pana učitele Macka:
"Nevolal vám v sobotu v noci někdo?"
anonym

Miluju tě Vižli-pižli.
Andřlek

Pro našeho OBLÍBENCE pana Ivo Šabatu:
„Děkujeme za vaši vřelou pomoc při tvorbě tohoto časopisu a věříme, že náš výtvar do sytosti unosite alespoň na chodbách SOUP!!!“
Vaše věrné reprodukční grafičky z 1.A.

Pozdrav pro Michalu Novotnou od Jany Koukolové

Pozdrav pro Veroniku Otavovou od Katky Novotné.

Pozdrav pro Jiřího Malypetra od Schauani:
„Těším se na další lyžák!“

Pavla Jindrová pozdravuje Kellýka - Kbelíka.
a
Jana Koukolová pozdravuje
Pudlíka - Knedlíka.

Vzkaz pro Tomáše. Radička je jinde!
anonymka (tvá konkurence)

Chtěly bychom poděkovat panu Otčenáškoví, že na nás byl hodný a měl prima přednášky, co nás čeká a nemine v životě! Moc ho milujeme a vždy nám zůstane v mysli! Je nám dralý, protože taková starší osůbka se musí ve světě hledat lupou a také je je-

dinečný muž! Doufám, že se někdy všichni společně sejdeme a osolíme hip hopovou muziku.
Přejeme Vám hodně štěstí, ať Vás nikdy neopustí! Jste velmi výjimečný, jako ufoček na poli. Nikdy na Vás nezapomeneme, protože jste nám byl nejlepším mistrem. Všichni Vám posíláme pusinku, která je z upřímné lásky.

PS1: Pozdravujte ženu
PS2: Jste náš nejlepší dědeček pod sluncem!
Vaše lásky plavovlásky: Helča, Danielka, Veroníčka, Alenka, Prvrncka, Zúza

DRBÍKY

Holky, kdo chcete Lukáše Hlávku z O5, tak volejte číslo: 0413/386 402
Heslo: PLAYBOY
anonym

Zbyněk Luňák si může připsat další čárku do seznamu holek, které se do něho právě zamulovaly a to nepočítáme onu Ivanu z vlaku.
anonym

Víte, že na škole působí dokonalý fantom lásky pod přezdívkou (bohužel byla napsána nečitelně)
anonym

Školský úřad oznamuje, kdo popláca Šárku, ať udělá čárku!
kluk (kluci) z O5

Zbyněk Luňák má brýle. (Nevídá na dálku)

Petr Kraus se bojí opačného pohlaví. (Brtníky)

Jana Judová má opět nový objev. Na jak dlouho...?

Kalvas nevrací dluhy. POZOR NA NĚJ! (Dluží 60 Kč za půjčení gunny.)

Honza Urban pořádá každou sobotu mejdan. (pití zdarma!) tel. u Aši K. z G1.A

Od jeptíšek s červenýma očima: „My si tě najdem Ašol!“

TIPY POŘADÁNÍ PÁRTY

1. věk nerozhoduje
 2. dobrá muzika
 3. jídlo a pití vždy zajištěno
 4. noclehl také zajištěn
 5. odvoz z vašeho bydliště
- Případné informace na tel.: 0413/333 410 nebo na tel.: 0413/0386 039
Zn.: NON STOP

Tímto bych chtěla pozdravovat toho, kdo mi zkrášlil nepatrnou část stěny vedle mé skříňky 17C třemi písmeny a jednou malůvkou. Jestli tento výtvar byl vytvořen pro mé potěšení na těle i duchu splnil svůj účel a mockrát za to děkuji. Na tvůj vzkaz jsem zareagovala, bohužel zůstal bez odezvy. Připouštím, že netuším, jak dlouho tam byl, než jsem si ho všimla. Snad můj vzkaz v těchto novinách už nepřešledeš a ozveš se mi, prosím.
ERO

Pavlovo motto: jezte burizóny budete zdraví jako Bláza.

Jana Koukolová pozdravuje Katušku - letušku z 1.A

Katuška - letuška pozdravuje Kelly z 1.A

Zádáme vás abyste nám nedávali inzeráty, které jsou nečitelné. Pokud se nám nějaký takový dostane do rukou, tak okamžitě letí do odpadkového koše!!!